

Gedichten uit

De rivier als vlakte

Marije Langelaar

2003

NU

ontpoppen de zaden
vangt het barre ochtendlicht de handen

De kale schuur
legt zijn muren voor ons neer

Nu – godswonder rommelt de donder

helle stralen belichten een langzaam toneel

de donkere stier die zijn lief ontkleedt
en paart in een uithoek

dienstplichtig wapperen de vaandels
gedempt vallen vruchten in het zand

Nauwelijks hoorbaar was de dag gegaan
laatste verstommende kreten

PARK

Want er valt weinig te verwachten
van een vijver
dacht hij
terwijl hij op en zondagmiddag
op een bankje in de schaduw zat

En bleef de rest van de middag een peinzende
introverte gestalte die niemand groet

hij zag een man passeren
hij zag een man met hond passeren
hij zag een man met vrouw passeren

Toen is hij naar de vijver gelopen
en heeft het glanzende oppervlak doorboord
met zijn laarzen
hij heeft het rondgejaagd met de schoolslag